U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2010, č. j. 2501/10, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 96/2010 – 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Podáním ze dne 17. 1. 2011 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně, jímž bylo v řízení o jeho žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalované rozhodnuto o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Stěžovatel uvádí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřípustná. Nicméně se nápravy domáhá, neboť je toho názoru, že by měl být místně příslušný Krajský soud v Brně; ve věci totiž rozhodovala brněnská pobočka žalované. Z kasační stížnosti a z dalšího podání stěžovatele ze dne 8. 2. 2011 je patrný jeho úmysl bránit se proti usnesení krajského soudu o postoupení věci Městskému soudu v Praze; současně je však zřejmé, že si stěžovatel nepřeje formu kasační stížnosti, ale domáhá se spíše autoremedury usnesení krajského soudu.

Jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně stěžovateli vyhovět, je právě takový postup, kdy bude podání stěžovatele posouzeno jako kasační stížnost, na jejímž základě by mohl Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušit. Soudní řád správní nepřipouští autoremeduru soudního rozhodnutí; nesouhlasná podání proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví rozhoduje Nejvyšší

správní soud právě prostřednictvím řízení o kasačních stížnostech. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud, shodně s Krajským soudem v Brně, posoudil podání stěžovatele ze dne 17. 1. 2011 podle jeho obsahu jako kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud vážil, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„[s]těžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání, je nedostatkem odstranitelným. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 26. 1. 2011, č. j. 30 A 96/2010 – 16, vyzval k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen o následcích nevyhovění výzvě spočívajících v odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Nesplněním povinností obsažených v této výzvě se naplnily podmínky k odmítnutí kasační stížnosti, o čemž byl stěžovatel náležitě poučen. Vzhledem k tomu, že řádně doručené výzvě uvedené v citovaném usnesení č. j. 30 A 96/2010 - 16 stěžovatel nevyhověl a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil, nezbývá zdejšímu soudu než postupovat v souladu s platnými právními předpisy.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky nezbytné k projednání kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přičemž se tuto vadu podání ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a), § 120 s. ř. s odmítl.

Nejvyšší správní soud dále pro úplnost uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu